

at sige: Naa ja, lad saa denne Kommission ogsaa beskæftige sig med Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Derover glædede vi os i høj Grad. Det første, denne store, langvarige Kommission, som varede fra 1903 til 1914, rigtig for Alvor afgav Betænkning om, var Arbejdsløshedsspørgsmaalet. Vi fik Loven, ikke af 1908, som det ærede Medlem ved en Fejltagelse sagde — det er for Resten ligegyldigt —, men af 1907. Dette Aarstal staaer prentet i min og næsten alle Arbejderes og Socialdemokraters Bevidsthed, saaledes at det vil være os umuligt at tage fejl af det. Nej, fordi Arbejderne ikke har været eller ikke er med til direkte at yde Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, er Arbejdsløshedsfonden ikke mindre en Paaskønnelse og Anerkendelse fra Samfundets Side overfor de Arbejdere, der bringer saa store Ofre baade til den ordinære og ekstraordinære Arbejdsløshed.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller spurgte mig og andre Socialdemokrater, hvad vi egentlig havde tænkt os ved at stemme for § 32 i den nuværende Arbejdsløshedslov. Vi havde tænkt os det ganske simple, at vi ikke var betænkelige ved det Kompromis, der blev sluttet, først i 1921, saa i 1924, fordi vi intet havde imod, at der gjordes et Forsøg med Nødhjælpsarbejder i den Form, hvori det dér blev bestemt, men vi var meget vel klare over, at denne Form var af den Art, at noget større vilde det neppe blive til. Vi har heller ikke noget imod, at Forsøget føres videre. Det kan gaa sin Gang, som vi tidt nok har sagt under denne Debat, og disse Nødhjælpsarbejder kan fremmes i ganske samme Udstrækning som under det forrige Ministerium — det var ikke nogen stor Udstrækning, det har Tallene nok vist. Men der er store Vanskeligheder. Det ærede Medlem Hr. Slebsager sagde i en senere kort Bemærkning, at Modstanden kom fra Arbejderne, men det er en meget ensidig Fremstilling. Selvfølgelig er, som jeg har udviklet Gang paa Gang, Arbejderne ikke særlig henrykte for en Lønreduktion paa 15 pCt., selv om det ikke er Arbejdsgiverne, der direkte nyder godt af de Penge, men Arbejdsløshedsfonden. Men Arbejdsgiverne er lige saa lidt henrykte for Arbejde med nedsat Arbejdstid. Det er Sagen. I Virkeligheden er Nødhjælpsarbejder paa de Betingelser, som er fastslaaet i § 32 og langt yderligere skærpet ved Bekendtgørelse af 31. Marts 1924, hverken populære i Arbejder- eller Arbejdsgiverkredse.

Det er den usminkede Sandhed. Det var derfor noget, der ikke kunde anvendes og heller ikke er anvendt i stor Udstrækning, og den Kendsgerning maatte jeg have for Øje, paa det Grundlag maatte jeg stille mig, naar jeg skulde gøre noget alvorligt for at bekæmpe Arbejdsløsheden i denne Vinter. Jeg havde Kendsgerninger for mig, der viste, i hvor ringe Grad man anvender denne Paragraf.

Det ærede Medlem Hr. Drachmann bebødede mig, at jeg havde sagt, at han kun havde sagt „Løntrykkeri“. Jeg har først og fremmest sagt det til det ærede Medlem Hr. Slebsager og til alle dem, der har støttet ham under denne Debat, fordi det var det eneste Middel, de anviste, det var Universalmiddelet, det var Patentmedicinen. Andet hørte vi ikke. Jeg havde derfor Grund til at sige, at det er det eneste. Og hvad skulde det saa hjælpe? Den højtærede Stats- og Erhvervsminister har nu svaret det ærede Medlem Hr. Drachmann, og jeg behøver ikke at komme ind paa en Valuta- og Tolddebat ved denne Lejlighed, det forekommer mig heller ikke formaalstjenligt. Jeg skal dog endnu en Gang understrege Stats- og Erhvervsministerens Ord: Hvor kan dette Forslags Gennemførelse skade Industrien, det kan da kun gavne den. Det kan da kun gavne hele Erhvervslivet, at der bliver sat offentlige Arbejder i Gang. Det ærede Medlem Hr. Drachmann talte — det er sagt med Rette — i en meget dyster Tone, Indholdet var meget svært at faa fat paa. For tre Fjerdingaar siden, under Valutadebatten, talte det ærede Medlem og hans Meningsfæller ogsaa i en meget dyster Tone. De vilde ikke gaa med til Valutaloven, de troede ikke, at den kunde holde, de var ikke sikre paa, at det kunde nytte noget. De stillede sig udenfor det hele. Nu har det dog vist sig, at paa det Grundlag og paa Grund af en hel Række Ting, der indtraf, er vor Valuta gaaet op med 50 pCt., i stik Modsætning til alle de Profetier, der for tre Fjerdingaar siden lød fra det konservative Parti. Denne Opgang er god, men derved skabes visse Vanskeligheder, og det er dem, vi nu søger at overvinde, dels ved dette Forslags Gennemførelse, hvis det da bliver muligt at gennemføre det, dels ved andre Midler, som for Tiden overvejes.

Jeg forstaaer ikke, hvorfor de Herrer rejser denne skarpe Modstand, navnlig da ikke paa Forhandlingens nuværende Trin, ved Oversendelsen af dette Lovforslag til det andet Ting. Det forekommer mig, at